

בתל-השומר, איפה שיש ילדים שעושים בעיות. המישטרה עצרה אותו, לא פעם. בליל האונס הוא אמר לי שהולך לראות סרט. הוא מתרועע הרבה מחוץ לבית. לא יכולים להשתלט עליו. אם המדינה לא יכולה להעמיד אותו בדרך הטובה, מה אנחנו יכולים לעשות?"

העובדת הסוציאלית מרים מרכוס: "כדי לה- ציל את הילדים מההשפעה השלילית של הבית שלהם, צריכים לטפל בהם מגיל שלוש. להוציא אותם למוסדות. לא לתת להם לחזור. הטיפול שלנו, כשהוא מתחיל בגיל 14 או 16, בדרך כלל לא מצליח. הם כבר אבודים."

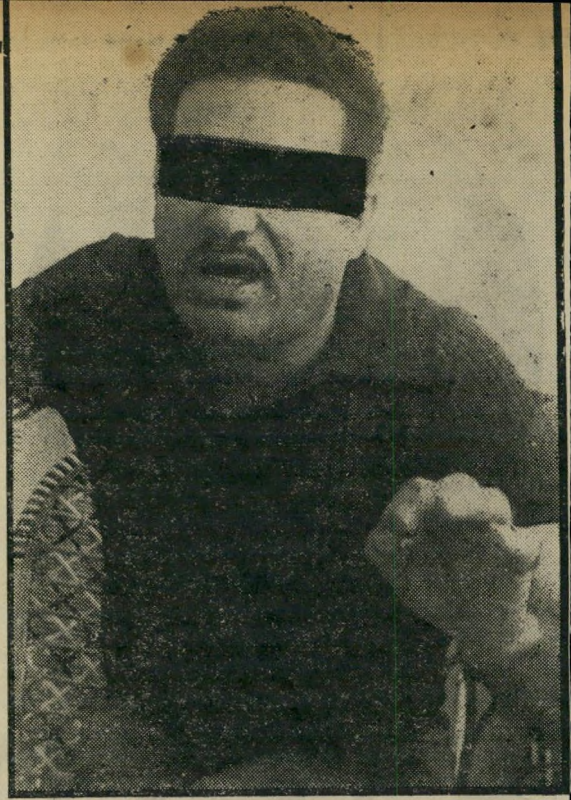
מנהל הלישכה מנחם גלעד: "יתכן, אילו קיבלנו יותר סמכויות, היינו פותרים הרבה בעיות בקלות. צריכים לשקול כל החלטה, מבחינה כספית."

הכל בגלל

בחינה בחשבון

העובדת הסוציאלית מרים מרכוס: "לא יכלתי להעביר את ישראל (החשוד מס' 1) מבית הוריו. הוא לא הצליח במיבחן במרכז הקיבוצים. לא רצו לקבל אותו." **אביו של ישראל:** "המון פעמים ביקשתי את הגברת מרים, העובדת הסוציאלית, וגם את האדון גילעד,

אבי החשוד מס' 1

השוטרים אמרו שאין מה לעשות. רק אם יתפסו את הילדים על הס..."

האם: "איזו מישטרה יש לנו? התקשרתי איתם ואמרתי להם ששמעתי שעוד מעט יהיה רצח. או אמרו: עוד לא רצחו? אחרי שיהיה הרצח, נבוא."

האב: "מדוע אתה חושב שהמישטרה לא רוצה לחסל את המקומות שמעשנים הסמים? יש לה שם מלך שינים. הם מספרים לה מה קורה אצל הפושעים. אבל בינתיים מקלקלים שם את הנוער שלנו. כל החוקים במדינה הם נגדנו. השחורים. גם השופטים הם נגדנו."

האם: "בטח."

האב: "אני לא מנסה להוציא את ישראל מהבית סוהר. שהמישטרה תשלח אותו לתל-מונד, לא איכפת לי. שייצא משם מקצועי, ויילחם נגד הממשלה במחתרת."

מרים מרכוס, עובדת סוציאלית: "אני מכירה אותם. ארבעה מהחשודים נמצאים בטיפול של קצינת המיבחן ביפו. אני לא חושבת שכלא תל-מונד יכול לפתור את הבעיה שלהם. הם יתקלקלו שם יותר. עכשיו כבר מאחר מדי. אין לנו מוסדות המתאימים לנוער מסוג זה."

מנחם גלעד, מנהל הלישכה לעבודה סוציאלית: "עורנו הרבה למשפחת דנון. טיפלנו בילדים. אך התורשה היא חזקה מאד. יותר חזקה מההשפעה שלנו. נכון, האבא שלו אמר לנו שקורים דברים לא טובים בשכונה. מעשנים חשיש במועדון. מסרתי על זה להסתדרות. איני יודע מה קרה לאחר מכן."

להוכיח

שאתה גיבור

השמונה היא סלמה ג', השייכת לרמת-גן. שכונת עוני טיפוסית.

יהזקאל נסים, אחד מבני השכונה: "כשהייתי מגיע לגבול, או הוא מחפש דרך לפרוץ החוצה. להוכיח לעצמנו שאנחנו גיבורים. ישנים כמו חיות, 10-12 בחדר, בחורים בגיל 17, עם אבא ואמא. עם אחות. אבא מרביץ מכות-רצח. ואתה צריך לשחק ולקבל את המכות. אתה מרגיש שמהו דוחף אותך להוכיח שאתה גיבור. שאתה יכול לצפצף על כולם. לא מחפשים הרבה. האונס זה ההודמנות הכי טובה להוכיח שאתה גיבור."

אמו של החשוד מס' 7: "יש לי שמונה ילדים. חיים הוא בן 14 וחצי. שני בנים שלי בצבא. בעלי נכה. חיים למד סנדלר, אבל עזב את המקצוע. התחיל למכור אבטיחים. אנחנו חיים קשה. 250 לירות מסעד, עוד 250 מהביטוח הלאומי. במשפחה שלנו לא היו גנבים. כולם מכירים אותנו. אני לא יודעת איך זה קרה שחיים שלי נכנס לאונס הזה. אומרים שהבחורה היא זונה."

זה היה

סתם מישחקו

אחותי של החשוד מס' 6: "נסים הוא בן 16. אנחנו ששה ילדים בבית. חיים מס' 450 לירות לחודש. אבא פועל-בניין, לא יכול לעבוד כל יום. מדוע קרה האונס הזה? לא יודעת. אני חושבת שזה היה סתם מישחק. בשביל זה צריכים להתחזק אותו 15 יום במעצר?"

אמו של החשוד מס' 2: "משנה לירות מסעד, עוד 250 לי שמונה ילדים. בעלי חולה. לא יכול לעבוד. מקבלים מלשכת הסעד 360 לירות לחודש. ועוד 250 מהביטוח הלאומי. בת אחת שלי הייתה. יש לנו חדר וחצי, איפה שישנים כולם. ישנים על הרצפה. משה היה במוסד

העובדת הסוציאלית מרים מרכוס

מנהל הלישכה מנחם גילעד

החשוד מס' 1 (משמאל)

המנהל, לשלוח את ישראל לקיבוץ, כדי שלא יהיה עם החברים שלו. אמרו לי שלא הצליח לעבור בחינה בחשבון, ולכן לא רוצים לקבל אותו. מה זה? רוצים לעשות ממנו פרופסור או להציל אותו? אני בעצמי לא גמרתי בית-ספר עממי. אבל ניסיתי להביא את הבנים שלי לדרך הנכונה. הייתי מרביץ לישראל עד לפני שמונה חודשים. גם לאחיו, שימחה, שהוא יותר מבוגר, הייתי מרביץ. הם קיבלו את המכות ולא אמרו כלום."

האב, מראה על שימחה ואחותו חנה, בת ה-18, השוכ- בים במיטות שלהם בעשר בבוקר. "הילדים לא רוצים לעבוד. אין להם סבלנות. שמחה נשלח הביתה עליידי הצבא. היה בקומנדו הימי. השופטת בן-יעיתו הרסה אותו."

האב: "כששימחה היה בן 16, תפסו אותו כשחטף אופנוע. דנו אותו לקנס של 800 לירות, ושליח רשיון לשלוש שנים. מאיפה שיקח כסף לשלם קנס? דוחפים אותו לגנוב. בצה"ל למד נהיגה, אבל כשהיה צריך לקבל רשיון, אמרו שיש לו שליחה, ולא יכול לקבל רשיון שלוש שנים או הוא לא רצה לשרת יותר בצה"ל."

האב: "שימחה רוצה ללכת לצי הסוחר. מבקשים ממנו פינקס-מילואים. אין לו. מאיפה יקח. אחרי שאמרו שלא מתאים לצה"ל, מפני שעשה צרות?"

האב: "לפני שנה וחצי קיבל ישראל שוק. היה לי קיוסק, בלי רשיון. או שלחו שוטרים מהנפה, איזה 25 פעמים, לעשות פרובוקציה. פעם בא שוטר ואיים על אשתי, שעצור אותה אם לא יקבל רשיון. או בדיוק הגיע ישראל מבית-הספר ושמע את מה שאמר השוטר, ואמר לשוטר שאם ייגע באמא שלו הוא יפרק אותו. או השוטר נכנס לקיוסק, הפיל את ישראל על הארץ, חנק אותו והרביץ לו גם. זה גרם שוק לישראל, והבת שלי קיבלה דיכאון נפשי. הכניסו אותו לבית-משוגעים. היה משפטי, או השופט אמר לעורך-דין שלי שצריכים לרחם על השוטר, מפני שהוא היה צנחן ויש לו משפחה. בקי- צור, הסניגור שלי מכר אותי. הפסדתי את המישפט. כולם נגדנו."

זה היה

אונסו

כולם נדרנו, אומר אביו של ישראל דנון, החשוד מס' 1. אבל זה לא בדיוק כך.

באמצעות לישכת-הסעד, קיבל האב דנון חנות-מיזנון. אז היתה שווה 30 אלף לירות. עכשיו, טוענים בעירייה, היא שווה 150 אלף לירות. האב השכיר את המזנון ומקבל רווח של מאות לירות ליום. לא מזמן קנה מכונת. אבל הוא טוען שהוא מתפרנס בקושי, ושהאונס בא בגלל תנאי-הדיור הקשים — שמונה נפשות בחדר וחצי.

האב: "ששה ילדים ישנים ביחד. כשאני עושה דברים עם אשתי, כולם רואים."

בשכונה מוכרת הכנופייה היטב. עדי-ראייה טוענים שלהברי הכנופייה יש תמיד כסף, למרות שרובם אינם עובדים. הם עוסקים בשידול לזנות, חוטפים ארנקים, מצלמות או חפצים אחרים ממכונות התזונות בפארק הלאומי. כשהם נתקלים במתנגדים, הם בורחים.

אחד מעובדי הפארק, המספל בסירות: "זה היה אונס בלי שום חוכמות, צריכים להעניש אותם. בכלל, הכנופייה הזאת היתה מפריעה לכל הזוגות שישבו כאן בפארק. היו מרימים את החצאיות של הבנות, או שמים ידדים, וכשהיה מתקרב שוטר — היו בורחים."

מנחם גלעד, מנהל לישכת הסעד, אחרי שאביו של ישראל דנון ביקר אצלו: "נתתי לו המלצה להעמיד עורך-דין לכל החבורה. העיקר הוא להוציא אותם מאבו-כביר לפני החג."